

מסורת הש"ס

(א) כמיות לנ: דין עא.
 ענ: (ב) ולכל דר: דין.
 (ג) עין שלח לנדר ענייה.
 עין דרמ: יו: דין עא.
 (ד) ענ: (ה) זכח:
 קת: (ו) זכח: קת:
 (ז) ענ: זכח: קת:
 דר: ענ: (ח) (לכליה)
 יפ: ענ: ענ: ענ: ענ:
 קת: ענ: ענ: ענ: ענ:
 ואתו: ענ: וכו': ואתו:
 עני: ענ: ענ: ענ: ענ:
 עני: (א) ענ: ענ:
 עני: (ב) ענ: ענ:
 עני: (ג) ענ: ענ:
 עני: (ד) ענ: ענ:
 עני: (ה) ענ: ענ:
 עני: (ו) ענ: ענ:
 עני: (ז) ענ: ענ:
 עני: (ח) ענ: ענ:
 עני: (ט) ענ: ענ:
 עני: (י) ענ: ענ:
 עני: (יא) ענ: ענ:
 עני: (יב) ענ: ענ:
 עני: (יג) ענ: ענ:
 עני: (יד) ענ: ענ:
 עני: (טו) ענ: ענ:
 עני: (טז) ענ: ענ:
 עני: (יז) ענ: ענ:
 עני: (יח) ענ: ענ:
 עני: (יט) ענ: ענ:
 עני: (כ) ענ: ענ:
 עני: (כא) ענ: ענ:
 עני: (כב) ענ: ענ:
 עני: (כג) ענ: ענ:
 עני: (כד) ענ: ענ:
 עני: (כה) ענ: ענ:
 עני: (כו) ענ: ענ:
 עני: (כז) ענ: ענ:
 עני: (כח) ענ: ענ:
 עני: (כט) ענ: ענ:
 עני: (ל) ענ: ענ:

גילף מיניה. ממעילה: מה מכירה. אינה מתקיימת אלא ע"י אחר הגנב מוכר והלווקח לוקח: אף טביחה. אפילו טבחה שלח נמחיו הגנב בתשלומי ד' וכו': או. מכרו לרבות אפילו שלח: טחם השור

טחם השור. דהד מנייהו ימיהו הוא ודרוש לרבות שאם מינה שלח תחתיו לטובת חייב הגנב: מאי איכא למימר. גילף מיניה דיש שלח לדבר עבירה: הוא ולא שלוחו גרסינן: ונלמד אין מלמדיו. ולית לן למילף ממעילה וטביחה דיש שלח לדבר עבירה ומסבירא אין שלח דלית לן למימר דיש לו לשמוע דברי הרב והני ההוא ההוא מאי דרש בכו: למעוטי שנים אומות. וכו'. שפטורין מחטאת דשמוטי מוח: הסוה ולא אנוס. דההוא משמע שיהא בהוייתו וביישוב דעתו: קסבר שני כפויס הכאים כחבר מלמדים. וילף ממעילה וטביחה דיש שלח לדבר עבירה והני ההוא דרש להו מד למעוטי שנים אומות וחד למעוטי אנוס וליה ליה דרשה דהוא ההוא: מכלל דס"ק כו'. נמטיה: דינא רבה ודינא וועא איכא בנייהו. לשמאי מייחב בנייהו רבה בעונם גדול ולמ"ק לא מיעט כולי האי כהורג ענמו אלא כגונס: ודרוני יואב. זהו מדר שקראו אדון בפני המלך: אס ס"ל. דהאי חייב קלמר שמאי דניי אס קלמר גילף ממעילה וטביחה וקסבר שני כפויס הכאים כחבר מלמדים. אפ"ה מודה הוא באומר כו' הוילא ונהנה שלח זה: שלח נעשה עד. בין לקדושין בין ששלח ממון לבעל חובו מלטרף גילף עס עד להיות שנים או אס שנים שלוחים היו ניהד שניהם מעידים נדרב: ה"ג דלא כוו קידושי. הרי ראו. וכי אמרין כנסהדרין דף טז. ע"י שאלמר אחס עדיי ה"מ נעדי הודלה כפנמים שלחס מודה למועט מנה ואומר הדין עמן מפני שרואה להשתקו מעליו עד לאמר זמן ואע"פ שאינו חייב לו כלום לפיכך אין השומע יכול להעדי בפני הודה עד שאלמר אחס עדי אכל בעלמא לא: אלומי אלמוה למילתא. דעדות כשעשה הדבר ע"י השליח: הוא דאלמר רב: שלח ועד אחר. יכולין להעדי על הדבר: איווק. דב"ה לג"ש: מנני אפסא. לפלוגתא דלמוראי: וסלכסא שלח נעשה עד גרסי: הן הן עדי. דשלח נעשה עד: וכן בגרוסין. אס שלח גע לאשמו ע"י שנים: וכן

האיש מקדש פרק שני קידושין

מגו.

מורד במכירתו הוה דקאמר ליה וארוני יואב כו'. פי' נקוטטרס דמורד היה מהא דקאמר אדוני יואב בפני המלך דוד' ולא נהירא ל' אשהרי יואב לא היה מורד במלכות' ואומר רבינו מאיר אביו של ר"מ מה שאמר לו דוד שילך לצינו לאכול ולשתות' והוא מילן בדבר כדכתיב כל עבדי אדוני על פני השדה חנוים ואני אבא אל צימי לאכול וגו' בתמיה ולא היה לו לקרב וי"מ דהמדה הקדים למר אדוני יואב קודם המלך דוד'.

שלח מצינו בב"ה התורה בזה וזה הנחה וזה התחייב. וה"מ והא איכא מעילה שאס אמר הגוזר לשלח אכול ככר זה של הקדש והשלח לא ידע שהוא של הקדש דמייב המשלח ואמאי זה נהנה וזה מתחייב הוא וי"ל דמעילה לא מתחייב המשלח ע"י הגלגת השלח אלא ע"י הגבחה דשלח דמיד דלאגביה שלח קנייה והיה שעתא חייב משלח אמנס מסופק היה ר"י צאמר לשלח הושת ידך לבד של שמן ומהנה מן הסיכה או שב על ערות של הקדש או התמסם בגיזו עולה והשלח לא ידע דהס של הקדש דהשתא לא עשאו שלח אלא מן ההנאה אס יתחייב המשלח כדלמרינן גבי מעילה או דילמא זה נהנה זה מתחייב לא אמרינן:

ולא אמר דהם אתם עדיי ה"ג דלא הוו קידושי. ופשיטא דהוא קידושין משמע דלא מלכרי לומר אחס עדיי כי אס כהודלה כדלמר כנסהדרין דף טז. שאס אמר לחיובו אחס חייב לי מנה והודה בפני שנים אס לא אמר אחס אחס עדיי יכול לומר לו היום או למחר משטת אני כך מיהו אז לא ענין לא לענין ליה אכל עשו דחס שלח להשביע עלמו כנון אס הודה שלח בפני שנים חייב אני לך נלא תביעת המלוה טענין ליה אפי' כי לא טענין: עד באן דא פליגי אמאי א"ל הוי לי עד כי נמי פליגי מי לא פריך כפייר ממילתיה דב"ה וי"ל היינו טעמא דלא רלה למיפוך מנ"ה דהוה מצי לשנויי איופך כדמנני כסמוך: וכן

מלמדיו והוא ההוא לא דריש מודה כ' באומר לשלוחו צא בעול את הערוה ואכול את החלב שהוא חייב ושולחיו פטור שלא מצינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב: איתמר רב אמר שלח נעשה עד דבי רבי שלא אמרי אין שלח נעשה עד מ"ט דבי רבי שילא אילימא משום דלא א"ל הוי לי עד אלא מעתה קידש אשה בפני שנים ולא אמר להם אתם עדיי ה"ג דלא הוו נעשה עד אלומי קא מאלמינא למילתיה דבי רבי שילא אמרי אין שלח נעשה עד ארם כמותו הוה ליה כנופיה מיתיבי אמר לשלשה צאו וקדשו לי האשה אחד שלוח ושנים עדים דברי כ"ש וב"ה אומרים כולם שלוחין הן ואין שלח נעשה עד כאן לא פליגי אלא בשלשה אבל בשנים דברי הכל לא הוא דאמר כי האי תנא דתניא רבי נתן אומר בית שמאי אומרים שלוח ועד אחד וב"ה אומרים שלוח ושני עדים רוב כבית שמאי איופק רוב אחא בריה דרבא מתני איופק רב אמר אין שלוח נעשה עד דבי ר' שילא אמרי שלוח נעשה עד והילכתא שלוח נעשה עד אמר רבא אמר רב נחמן יאמר לשנים צאו וקדשו לי את האשה הן הן שלוחין הן הן עדיי וכן בגרוסין וכן

עין משפט

ל' א מ"י פ"ב מהל' גניבה ה"ל: ל' ב מ"י פ"ב מהל' מנשה קרבנות הלכות: ל' ג מ"י פ"ב מהל' חלה הלכות ג: ל' ד מ"י פ"ב מהל' אלוט הלכות: ל' ה מ"י פ"ב מהל' סתם ענין מה טעם ל' ו מ"י פ"ב מהל' אהיב פי' לה פני' כו: ל' ז מ"י פ"ב מהל' גירושין הלכות: ל' ח מ"י פ"ב מהל' סתם ענין מה טעם ל' ט מ"י פ"ב מהל' קרבנות מהל' י:

מוסף רש"י

מה מכירה על ידי אחר. מכירה זו אפסר אלא ע"י אלה. שאלוקה ליקחו ממנו וכו'. הלכות אלוט הלכות: ל' ח מ"י פ"ב מהל' סתם ענין מה טעם ל' ט מ"י פ"ב מהל' קרבנות מהל' י:

מוסף תוספות

א הוה ליה לומר ועברך יואב אדוני. ריטב"א. א בביא מה מדר הוא זה כיון דיואב עצמו לא היה מורד לתחוק עצמו מלך. חסד הראשי. הרמב"ם אפי' אפי' גי"א. ואין נראה דאין זה מורד דלא בא להמליכו לקרותו מלך. וע"י חסד הראשי נראה שזה קושיא הראשונה שלו. ג או לירד בתוך כוס של הקדש לרחוק בהם. חסד הראשי. ד דהחיות היו בשביל שנתן לו רשות להספיד הקדש ומעל בכך המשלח אפי' אין באותו רחיצה וסוכה עדיין הנאה לשלח וסוכ אפי' מעילה בהנאת השלח שסבר יצא לחולין כמעילה המשלח. חסד טו. ה דלא מריבנן שליחות כמעילה אלא כעין שליחות דהרומה שאין לתורם שום הנאה אבל היבא דנהנה השלח כה"ג לא נחנה שליחות לפעולה. חסד י. וברין כתוב: אבל אלו שראו עיקר העשה עדי' להם למימר אתם עדיי